

Narození dítěte je rodinná událost, která zásadně ovlivňuje naše životy. Přípravy na kýžený okamžik se různí. Některé páry navštěvují předporodní kurzy, jiné spoléhají na svou přirozenou intuici. Do jaké míry má průběh porodu či přítomnost blízké osoby vliv na samotný porod či následný společný život? K rozhovoru jsem pozvala kamaráda, který má, coby otec tří dětí s přítomností u porodu "bohatou" zkušenost. Čerstvý „čtyřicátník“ má za pomoci IVF tříletou dcerku a půlroční dvojčátka (holčičku a chlapečka).

- Tři děti v dnešní době není úplně běžný jev. Tři děti jste plánovali nebo plánujete v reprodukci ještě pokračovat?

Plánovali jsme dvě děti a při druhém pokusu se nám povedly dvě najednou. Moje přání bylo mít tři vlastní děti a to se mi tak i splnilo. Mojí ženě by asi stačily děti dvě, nevím jestli bychom pak ještě pokračovali. Pro teď bych řekl, že už další děti neplánujeme.

- Chápu, člověk nikdy neví, co čeká za rohem. Jak probíhaly vaše přípravy v případě prvního očekávání?

Při prvním těhotenství jsme se oba připravovali velmi intenzivně. Na ultrazvuky jsme chodili společně a oba jsme sledovali, jak nám miminko pěkně roste. Oba jsme šli na předporodní kurz, učili jsme se správnému dýchání.

- V otázce, zda budeš přítomen u porodu, jste měli hned jasno?

Ano u prvního porodu jsme si byli oba jistí a žena nepochybovala a já se sám nabízel. U druhého porodu jsme si jistí nebyli, jestli to půjde, být u porodu, protože jsme čekali, že to bude pravděpodobně císařem. Manželka s tím, že bych se chtěl zúčastnit ani moc nepočítala a byla překvapená, když jsem řekl, že jí v tom samotnou nenechám, a pokud mě u porodu nechají, že tam rád půjdu.

- V čem spočívala tvoje úloha, když budeme zatím mluvit o tom prvním porodu. Jak sis průběh porodu představoval a jak moc se představa přibližovala skutečnosti? Standardně si myslím, že si většina představuje hoodně krve a omdlívající tatínky...

První porod se odehrával v jediné místnosti, kam nás převedli hned po příjmu. Tam jsme byli povětšinou spolu sami a docházela tam asistentka měřit ozvy a zjišťovat průběh příprav a stav ženy. Já jsem asistoval jako pomocník při mytí a cvičení. Pouštěl jsem hudbu a dělal fotodokumentaci. Ono se dost dlouho nic nedělo, a když se porod rozjel, tak jsem držel ženu za ruku a dýchal jsem s ní, tak jak nás učili v kurzu. Po porodu mi žena řekla, že jí to hodně pomáhalo. Představa byla dejme tomu podobná skutečnosti do té doby, než se začala řešit neodloučená placenta. To pak přivezli přístroje a mě vyhnali.

- DJ a sálový turista...jakou hudbu jsi pouštěl? Uklidňující nebo naopak burčující? Dá se tedy říct, že tvá přítomnost byla ku prospěchu. Myslíš, že to má vliv i na vaše rodinné vztahy?

Nejdříve jsem musel pouštět něco na rozjezd porodu, nějak se to na začátku zaseklo a kontrakce byly pořád slabé a v dlouhých intervalech, tak jsme to potřebovali trochu vyburcovat. Pak při vlastním porodu už asi nehrálo nic. Bylo tam spousta lidí a věci

se děly horem pádem. Pak seznámení s miminkem, kdy jsem se věnoval focení a byl jsem dost naměkko. Byl to pro mě zázrak. Pak se čekalo asi hodinu na odloučení placenty a zkoušelo se tomu všelijak pomoci. To si ani nepamatuji, ale asi už nic nehrálo. Moje přítomnost byla pozitivní i z pohledu porodu i měla pozitivní vliv na vztahy v rodině.

- Jak to nakonec s placentou dopadlo?

Nakonec to čekání vzdali a spustili operaci. Revize nebo tak nějak tomu říkali. Aspoň to tam vevnitř pospravovali a bezbolestně.

- Srovnání s druhým těhotenstvím je nasnadě. Jak to probíhalo? A jak ti dítě změnilo život?

No u druhého těhotenství jsem už tak aktivní nebyl a ani to dost dobře nešlo. Buď jsem musel pracovat nebo hlídat prvního mrňouse, takže jsem se byl podívat jen na jednom ultrazvuku. Na tom hlavním, kde je vidět pohlaví. Dítě nám život doslova převrátilo naruby. První půlrok bylo docela peklo. Holčička málo spala a my jsme ještě nebyli dost otrlí a možná jsme okolo ní běhali víc, než je potřeba. Po půlroce se věci uklidnily a život se uklidnil.

- Druhý porod byl spíš o čekání. Jak jsi ho prožíval?

Druhý porod byl naplánovaný, takže jediná nejistota byla, jestli se to nespustí samo dřív. My jsme podle zkušeností ostatních očekávali, že nás pozvou na toho císaře aspoň o dva týdny dřív, ale nakonec to bylo asi v 39 týdnu, jestli se nepletu. Tak jsme se dostavili na příjem den před plánovanou operací. Tam jsme si vystáli frontu. Předbíhaly tam některé akutní případy. Já jsem pak odjel domů a vrátil jsem se až ráno před operací a byl jsem dost napnutý. Jednak z toho co mě čeká a taky jak to dopadne. Je to přeci jen předěl, při kterém mohou vzniknout komplikace. Moje očekávání bylo mnohokrát převýšeno skutečností, byl to zážitek.

- Jak moc jsi byl u "toho"?

Porod byl velice klidný, žena měla lokální umrtvení, aby byla při vědomí. Doktorky byly v dobrém rozmaru. Já jsem seděl u hlavy ženy a držel jsem jí za ruku a přes plentu jsem radši moc nenahlížel. Jen když vytáhli druhé dítě, tak jsem se lehce podíval přes okraj a viděl tu krvavou práci. Nechápu, jak to můžou doktoři dělat tak v klidu. Pak jsem byl s miminkama při vážení a přípravě. No a pak jsme se vrátili, když byly mimina zabalený do porodního sálu a dali jsme je k prsu se poprvé přisát.

- Dle mých malých zkušeností u hlavy sedí anesteziolog. Myslím, že tento postup nebývá v českých porodnicích častý...ale může být přínosný...psychické rozpoložení ženy s "otevřeným břichem" se různí...

Jo anestezioložka byla z druhé strany a pořád tam něco měřila a případně pouštěla něco do žíly. Moje žena to snášela statečně, sám bych se toho bál hrozně. Když vyťahovali děti, tak to s ní s celou házelo a navíc jí při tom klesal tlak, takže pocity musely být dost intenzivní. Při přikládání miminek a při focení s miminkama ji zašili a bylo hotovo.

- Všechno to zní "jako ze žurnálu". Mé vlastní zkušenosti jsou také dost podobné. Manžel byl též kvalitní "spolurodič"...byl mi velkou oporou...a třetí porod si "vychutnal". Porod připomínal trochu otevření nového úseku dálnice, chybělo jen šampaňské. K mému údivu totiž stříhal slavnostní pásku...mám na mysli pupečník.

Pupečník mi stříhnout bohužel nenechali ani jednou.

- Teď zabruslím na tenčí led. Změnil se nějak váš sexuální život...před a po? Kromě toho, že příležitostí je trochu méně.

No řekl bych, že nastala dlouhá odmlka. Vliv na to měl jak vlastní porod, tak i vytížení prvním dítětem. Dnes bych řekl, že i kojení má negativní vliv.

- Kojení? Tomu nerozumím.

Mám to i potvrzené od kamaráda, co se zúčastnil porodu prvního potomka, tak návrat k sexuálním hrátkám nebyl moc rychlý. Pohled na mimina u prsu nejsou erotický a pak i pohled na ženu už trochu postrádá ten erotický náboj... No asi tak, když vidí muž obnažené ňadro, tak to vzbuzuje žádost. Ale když na tom ňadru je přisátý mimino, tak je to jen hezký pohled. Pak ty serepetičky okolo jako jsou kojící podprdy a vložky a tak, to je trochu ochlazující žádostivosti a náruživosti.

- Náhodou...taková vystřelovací kojící podprda...kde se nahoře zmáčkne čudlík a ona se otevře směrem dolů a zůstane tam jen takový rámeček...

No nevím, úplně to vidím, ale nic to se mnou nedělá.

- Ochutnal si mateřské mléko? Myslím v dospělosti.

Ani nevím, možná u prvního prcka, ale nějak mě to ani neláká.